

Catherina Ronsten Björn Skifs 2003

Sensommardagen bjuder på sol och värme när vi möter Björn Skifs full av tillförsikt hemma i hans trädgård några mil norr om Stockholm. Han har stått på scenen i över 35 år och slog igenom med Vansbrobandet Slamcreepers redan på 60-talet. På 70-talet toppade han listorna både här hemma och i USA med bland annat slagdängan ”Hooked on a feeling” och for land och rike runt med sitt band, Blåblues.

Under årens lopp har det inte blivit mindre än sjutton skivor och nu är han återigen hyperaktuell med en ny skiva, den första på 13 år. Anledningen till att det inte blivit någon förr är att det kommit ett och annat i vägen. Musicaler, långfilmer, TV-program och turnéer har avlöst varandra. Han är glad över att återigen befinna sig i strålkastarlampans sken, det märks att han gillar det.

– Jag tror att det är ett måste om man är artist, man måste gilla att visa upp sig.

Den nya skivan har han gjort mest för sig själv, men han påpekar att han såklart är väldigt glad om andra gillar den också.

– Mitt jobb är min hobby, jag är väldigt lyckligt lottad att jag har möjlighet att leva på det. Förutom jobbet har ett stort gammalt gult hus och familjen har tagit sin beskärda del av Björns tid under åren som gått. Huset köpte han och hans hustru, Pernilla 1988.

– Det var egentligen alldeles för stort för oss och det var alldeles för mycket att göra på det, men vi gillade det och slog till.

Samma år som Pernilla och Björn köpte den stora villan föddes Oliver. En händelse som mer än något annat har satt sina spår i Björns värld.

– Innan Oliver kom kretsade mitt liv mest omkring mig och mitt jobb. Men en natt på Nacka BB för tretton år sen förändrades livet radikalt.

Tre år efter Oliver kom till världen föddes Jonathan och med det vändes livet upp och ned igen. Björn är som föräldrar är mest. Oerhört stolt och glad över sina barn. Samtidigt finns alltid ängslan där, ängslan över att inte vara en tillräckligt bra pappa.

– Jag tror det finns hos alla föräldrar, en ständig oro över att räcka till, att man gör rätt och kan ge barnen det de behöver. Jag hoppas att jag kan vara en lika bra pappa som min pappa. Att jag kan ge mina barn trygghet och att de låter lust och håg bestämma vad de vill bli.

Oavsett vad de väljer ska jag finnas där och stötta dem.

– Att vara pappa är den allra svåraste rollen jag tagit på mig, men också den roligaste och viktigaste.

Att vara pappa innebär också att få en del sanningar levererade på ett sätt som man kanske inte förväntar sig. Som den gången för ett par år sen var då yngsta sonen, Jonathan, var helt bergsäker på att han skulle bli polis när han blev stor. Björn ville testa om så verkligen var fallet och ställde frågan två gånger.

– Jonathan svarade snabbt polis igen och slängde frågan åter till mig; ”Men du då pappa, vad ska du bli när du blir stor?” Jag svarade att jag var stor och Jonathan kontrade lite uppgivet med att säga; ”Jaja, men du har ju inte blivit något”.

Björn skrattar gott åt minnet av samtalen med Jonathan och säger att han förstår varför det kan se ut som om han inte blivit något.

– Jag jobbar oregelbundna tider och med olika saker, ibland sjunger jag och ibland spelar jag in filmer. Att vara artist är inte så greppbart som att vara lastbilschaufför eller lärare.

Han är känd för att vara en hyvens kille, men är Björn Skifs verkligen så helylle som han verkar? Ja, gott folk, han är nog faktiskt det. Han gillar att vara sig själv, ogillar att trampa på andra. Att vara schysst i alla lägen är viktigt.

– När jag hör att någon gör sig rolig på andras bekostnad kan jag bli riktigt förbannad. Ja, det är verkligen ett lågvattenmärke, så gör man bara inte.

Själv beskriver han sig som en ganska lättsam kille.

Catherina Ronsten Björn Skifs 2003

– Å så är jag ganska virrig. Jag glömmer lätt grejer och är lite förvirrad. Men så har jag alltid varit, säger han och ler sitt lite sneda leende.

Björn föddes hemma på kökssoffan i villan i Vansbro 1947. Uppväxten gick i trygghetens tecken och han lärde sig tidigt att stå i strålkastarljusets sken eftersom pappa Anders och mamma Birgit hade egen lokalrevy. Några allvarliga förseelser hittar vi inte i hans register. Endast en gång har han varit i klammeri med rättsvisan och det var för länge, länge sen. Han var blott nio år gammal när Vansbropolisen, eller Sheriffen Kvarnström, som Björn kallar honom, en dag kom på hembesök. Precis när Björn kom hem efter skolan stegade Sheriffen ut och satte sig i polisbilen och körde iväg. Ja, det var inte utan att Björns hjärta hoppade till rejält den gången, för han visste att han varit ute på hyss dagen innan.

– Jag umgicks mycket med en lite äldre kille och han höll sig väl inte alltid till vad som var rätt och riktigt. Jag såg upp till honom och var väldigt lättpåverkad. Dagen innan hade han kommit över ett luftgevär och vi hade legat ute på mossen och skjutit prick på fönstren i Ströms snickeri.

Björn skakar på huvudet och säger att det var en idiotisk idé, att de inte förstod hur illa det kunde ha gått.

– Pappa såg lite arg ut och undrade vad jag hade haft för mig dagen innan. Jag visste inte vad jag skulle svara så jag försökte att ta mig ur samtalet. Pappa avbröt mig och sa att han visste vad jag haft för mig och att Kvarnström hade varit på besök för att diskutera om de skulle hämta mig eller inte.

– Du må tro att jag blev skraj. Pappa gick in i ett annat rum och kom åter efter bara några minuter. Jag tror att han såg hur chockad jag blev för han sa att han ringt polisen och att de kommit överens om att om det inte hände igen så skulle de låta saken bero.

– Det var verkligen ingen lek. Tänk att Sheriffen hade varit hemma hos oss. Sen den dagen har jag hållit mig inom lagens ramar. Ja, förutom en och annan fortkörning förstås, tillägger han snabbt.

Att Björn ville bli popstjärna stod klart ganska tidigt. Men att det skulle gå att leva på, det trodde han inte. Efter realen gick han tre dagar på latinlinjen innan han tog sitt pick och pack och for hem till Vansbro.

– När jag ringde pappa och sa att jag skulle komma hem blev det alldeles tyst i andra änden, men efter några sekunder sa han bara ”Ja, gör det du”. Jag tror han hörde att det var allvar. Björn for hem och hamnade i brist på annat på ortens handelsskola.

– Det var mest för att ha något att göra. Egentligen var musiken, repetitionerna och spelningarna det enda som var viktigt.

För att få ihop till lite extrapengar jobbade han då och då på en herrekipering i stan och ägaren tyckte att han var duktig på att skylta i butiken och uppmuntrade honom att söka till Köpmannainstitutet i Stockholm. Sagt och gjort. Björn sökte och kom in på skolan.

– Jag bodde inneboende hos en äldre tant i Tullinge och visst var det intressanta studier, men jag levde egentligen bara för helgerna då jag fick komma hem och spela.

Fortfarande trodde han inte att det skulle gå att leva på musiken så efter skolan tog han jobb som dekoratör på Domus hemma i Vansbro. Nu skulle han få möjlighet att visa hur man skyltade framgångsrikt efter konstens alla regler och med gott mod gick han till verket.

– Efter någon månad skulle vi ha stor kampanj på margarin och jag fick äran att sköta om skyltningen. Jag sprang och köpte flera meter vackert sammetsblått tyg och klädde in hela skyltfönstret med det. Sen la jag ett paket margarin i fönstret och satte en prislapp på. Jag var helnöjd med resultatet. Det var enkelt, sobert och snyggt.

Men säg den lycka som varar. Bara några timmar efter Björns lyckade skyltning kom hans chef rusande i korridoren och han var arg som ett bi.

– Han sa att folk kunde tro att vi inte har något margarin kvar så som det såg ut och jag fick stapla hela fönstret fullt av margarinpaket.

Catherina Ronsten Björn Skifs 2003

– Då tänkte jag att nu skiter jag i det här och satsar ett år på musiken.

Satsningen visade sig vara en fullträff. År efter år har gått och den ena framgången har följt efter den andra. Han har varvat sång och musik, med film och tv.

– En del har klagat på att de inte vet var de har mig, att jag inte passar in i något fack. Men jag har varit sugen på att pröva olika saker och jag skulle inte velat ha något ogjort.

Tack vare ”Hooked on a feeling” såg det ett tag ut som om Björn skulle göra en stor internationell karriär.

– Helt utan att vi hade gjort några försök hamnade vi plötsligt etta på den amerikanska Top 100-listan.

Året var 1974 och bandet for över till USA för att slå igenom, men den tänkta karriären i USA fick ett abrupt slut. Dåliga rådgivare kombinerat med usel planering gjorde att den tänkta lanseringen gick om intet. Flera olika faktorer spelade in, men droppen var nog ändå när den amerikanska managern föreslog att Björn skulle fixa till sina framtänder för att han skulle kunna visa upp en perfekt tandrad.

– Jag eftersträvar ingen perfektionism, men jag vill alltid försöka att bli bättre och bättre på det jag gör. Jag tror att många människor som eftersträvar att bli perfekta rasar ihop inombords. Det är viktigt att man kan få vara sig själv och må bra med det.

Att må bra och göra saker som är lustfyllda är viktiga komponenter i Björns liv. Under större delen av 80-talet levde Björn ungarliv och satsade allt på musiken och sin karriär. Så mycket tid över för tjejer fanns det inte. Men så en dag slog han till. Han hade under en länge tid haft ett gott öga till en tjej som jobbade som showdansare, men de kände inte varandra utan hade bara setts lite hastigt på någon middag och i samband med något jobb på TV.

När Björn skulle spela in en sång han skulle sjunga i TV-programmet ”I tid och otid” tog han chansen.

– Sången skulle spelas in i förväg och vi behövde en tjej som skulle sitta tillsammans med mig i en raggbil. Jag sa blixtnabbt att jag visste precis vem vi skulle fråga.

Sagt och gjort. Pernilla tillfrågades och tackade ja. Och sen satt de där i en liten sportkärra två nätter i Vaxholm och frös. Precis som Björn hade hoppats på började kärleken att spira.

– Vi var ju tvungna att hålla oss varma säger Björn och tillägger att man ibland måste hjälpa ödet lite på traven.

– Pernilla var förlovad på den tiden, men det gav jag blanka ... i.

I början kraxade många olyckskorpar kring paret Skifs. Att Pernilla var 18 år yngre än Björn var svårt att smälta för en del. Björn anklagades för än det ena och det andra. Gubbsjuk var väl ett av de snälla epiteten. Och många kunde plötsligt sja långt in i framtiden och sa att det aldrig skulle fungera.

– Men där fick de, säger Björn med eftertryck och ler glatt. Pernilla har alla de kvaliteter som jag tycker är viktiga i ett förhållande och eftersom hon jobbar i samma bransch som jag vet hon hur det är att leva med en artist.

– Att man ibland kan bli lite extra lynnig inför premiärer och sånt.

Björns kärleksdroppar för att skapa ett varaktigt och bra förhållande består av ett par stora öron och att ge sin äkresta tid.

– Det är såklart olika från förhållande till förhållande, men jag tror att något av det absolut viktigaste är att man är intresserad av vad den andra gör och tänker. Och att man kan skratta åt samma saker. Humor är väldigt viktigt, tillägger han.

Numera jobbar Pernilla som regissör och det händer då och då att de jobbar ihop. Björn är full av beundran över Pernilla.

– Hon är lätt att jobba med, är rak och tydlig och vet vad hon vill.

I somras satte de upp ”Speldosa” för andra gången tillsammans. ”Speldosa” skulle kunna liknas med ett musikaliskt Vasalopp eftersom platsen där det går av stapeln är Sälen och de medverkande är ett helt gäng kända artister. Och Björn, han har redan flera nya projekt på sin

Catherina Ronsten Björn Skifs 2003

lyra. Förutom lanseringen av den nya skivan ”Back on track” skall han ut på turné under två månader i höst med ett sjuannaband, något som han ser fram emot.

– Det ska bli spännande att komma ut på turné igen.

Och fler skivor blir det, det lovar Björn på stående fot.

– Jag är sugen redan nu på att gå in i studion. Nu är det är roligare än någonsin att sjunga.

12.256 tecken

FAKTA

Namn: Björn Skifs

Född: 20 april 1947

Kännetecken: Dalmas med en stor portion humor, mimik, sång och artisteri i bagaget

Familj: Hustrun Pernilla och barnen Oliver, 13 och Jonathan 10.

Bor: Prästgård i Haninge

Bakgrund: Björn har haft ett helt gäng popsånger på hitlistorna bl a ”Hooked on a feeling”, och ”Michelangelo”. Han har vunnit melodifestivalen två gånger med ”Det blir alltid värre framåt natten” (1978) och ”Fångad i en dröm” (1981) och samt flera krogshower på Hamburger Börs. Han har varit programledare i ”Kryzz” tillsammans med Arne Hegerfors och medverkat i en mängd olika musikaler. 1986 drog han i gång Badrock. Han har skrivit manus och agerat skådespelare i långfilmer som bland annat ”En flicka på halsen”, ”Drömkåken” och ”Strul”. Han har givit ut sjutton skivor.

Aktuell: Med sin nya skiva ”Back on track”

Extra... om det finns plats

En ny film alá Skifs kan också ligga inom en snar framtid. En komedi om hur det var att starta popband på 60-talet. Förutom alla sina kollegors historier och upplevelser har Björn ett helt gäng av roliga episoder från den tid då han for land och rike runt med olika band.

...Det var mycket hårt slit, men också en händelserik tid. Jag skulle inte velat ha den ogjord, men jag vill inte heller göra om det.

Nej, det förstår man när Björn börjar berätta om den gången då bandet var på väg upp till Vilhelmina.

...Det var 27 grader kallt ute och värmen i bilen gick sönder. För att hålla värmen eldade vi papper, galgar och annat smått och gott i handskfacket.

...Det var såklart helt idiotiskt, men vad skulle vi göra? Det var iskallt och vi satt med läskflaskorna i högsta hugg, färdiga att hålla över brasan om det skulle behövas.

Eller som den gången då bandet kom till Finland och trodde att de kunde dra sin vanliga repertoar. Tji fick de.

...Tango var väldigt inne i Finland just då och det hade vi ingen aning om. Vi fick snabbt göra om våra poplåtar till tangolåtar, flinar han glatt och tillägger att de inte hade något annat val för då hade finnarna tagit till kniven.

Björn och hans gäng var mods och de låg i fejd med raggarna, något som ibland kunde ställa till det på spelningarna.

...Vi var riktiga veklingar. Det var flera gånger som vi fick springa och gömma oss nere i någon källare, där satt vi inlåsta med stativen i högsta hugg. Färdiga att springa igen om de kom åt oss. På den tiden fanns inga mobiltelefoner så vi kunde inte ringa efter polisen utan fick snällt sitta kvar tills raggarna hade gett upp.